

A Fővárosi Ítéltábla a **felperes jogi képviselőjének neve, címe**) által képviselt felperes neve (**felperes címe** felperesnek, a **II. rendű felperes jogi képviselőjének neve, címe 1** valamint a **II. rendű alperes jogi képviselőjének neve, címe 2**) által képviselt **II. rendű alperes** II. rendű alperes ellen szerződés teljesítése iránti perében a Fővárosi Törvényszék 2019. március 28. napján kelt 25.P.22.842/2018/24. számú - 26. sorszám alatt kijavított - ítélete ellen, a felperes részéről 28 sorszám alatt benyújtott fellebbezés folytán - tárgyaláson kívül - meghozta a következő

ítéletet:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság kijavított ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi a felperest, 15 napon belül fizessen meg a II. rendű alperesnek 300.000 (háromszázezer) forint + áfa fellebbezési eljárási költséget.

A le nem rótt 2.500.000 (kettőmillió ötszázezer) forint fellebbezési eljárási illeték az állam terhén marad.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

Indokolás

A felperes a fenntartott keresetében a II. rendű alperest elsődlegesen tartozásátvállalás, másodlagosan szóbeli szerződéses kötelezettségvállalás alapján kérte kötelezni arra, hogy elsődlegesen vásároljon meg a részére a **városrész**, egy öt éven belüli építésű ingatlanban lévő, minimálisan 51 m2 alapterületű és legalább 65 m2 alapterületű terrasszal rendelkező, déli fekvésű lakást vagy fizessen meg részére 30.000.000 forintot. Kérte továbbá kötelezni az alperest 1.200.000 forint, valamint 1.500.000 forint megfizetésére is.

A II. rendű alperes a kereset elutasítását kérte, vitatva a kereset jogalapját, azt, hogy tartozás átvállalás, illetve szóbeli szerződés jött létre, amelyek alapján teljesítési kötelezettsége állna fenn a felperes felé.

Az elsőfokú bíróság a kijavított ítéletében a keresetet elutasította és kötelezte a felperest, fizessen meg a II. rendű alperesnek 635.000 forint perköltséget.

Az ítélet indokolása szerint a Pp. 163. § (2) bekezdésére is figyelemmel a felek egyező előadása alapján, az elsőfokú bíróság valóban fogadta el azt a tényt, hogy a II. rendű alperes jogelődje az **cég 1.** és a **cég 2.** között gyártási szerződés jött létre az "Összeesküvők" műsorra vonatkozóan. 2011. november 9. napján a felperes a **cég 2.** és a **cég 3** között írásbeli megállapodás és annak kiegészítő megállapodása jött létre, melyben foglalt szerződéses kötelezettségeket a felperes teljesítette. Rögzítette az elsőfokú bíróság, miszerint nem volt vitás a felek között, hogy a felperes a **műsor címe** műsort megnyerte, a közte és az **cég 4** között létrejött szerződést megszegte, az ellene indított per eredményeként a 30.000.000 forint értékű nyereség lakás tulajdona visszaszállt az **cég 4-re**, és a perben másodfokon felmerült perköltség, valamint a lakás után követelt havi 200.000 Ft összegű használati díj megfizetésére is köteles volt a felperes. Az sem volt vitás, hogy a perköltség

vonatkozásában a felperessel szemben végrehajtás indult, amelynek nyomán a felperes azt megfizette a pernyertes fél részére. Az elsőfokú bíróság kifejtette, hogy a felperes által állított szóbeli szerződéses jogviszony, illetőleg tartozás átvállalás létrejötté vonatkozásában a bizonyítás a felperest terhelte, erről tájékoztatta is a felperest több alkalommal. A lefolytatott bizonyításra tekintettel utalt a tanúk vallomására, azonban a tanúvallomásokat összességében nem tartotta alkalmasnak a felperesi állítások alátámasztására. A 2011. november 9. napján létrejött kiegészítő megállapodásban a **cég 2.** kötelezettséget vállalt arra, hogy a felperessel szemben az **cég 4.**-vel kötött szerződés nem teljesítése okán indított perben a fizetendő kártérítést, eljárási illetéket, ügyvédi munkadíjat, valamint egyéb perköltséget a **cég 2.** fizeti meg azzal a feltétellel, hogy a felperes az alapszerződés kötelezettségeinek maradéktalanul eleget tett. E szerződésben a **II. rendű alperes,** illetőleg jogutódja a II. rendű alperes nem volt szerződő fél, semmiféle írásbeli nyilatkozat a szerződésekben nem származott tőle. Az elsőfokú bíróság a tanúvallomások alapján kétséget kizáróan megállapíthatónak tartotta, hogy az **cég 1** részéről a tárgyalási folyamat során kizárólag tan 5 együttes cégjegyzési és képviseleti joggal rendelkező vezető tisztségviselő volt jelen. A becsatolt megállapodások alapján utalt a 2011. szeptember 9. napján kelt szerződés 5.8. pontjában foglaltakra. A felperes által állított jogviszony keletkezésének időpontjában hatályos 1959. évi IV. törvény (Ptk.) 332. § (1) bekezdése szerinti tartozásátvállalás létrejöttét a **cég 2.** és az **cég 1.** között nem látta bizonyítottnak. Miután a felperes volt a bizonyításra kötelezett, így a bizonyítás sikertelenségének következménye az elsődleges kereset elutasítása. A másodlagos kereset vonatkozásában a felperest terhelte az állítása szerinti szóbeli szerződés létrejöttének bizonyítása. Az elsőfokú bíróság felhívta a Ptk. 205. § (1) bekezdését, a 219. § (1) és (2) bekezdését, a 2006. évi IV. törvény (Gt.) 29. §-át, a 2006. évi V. törvény (Ctv.) 8. § (1)-(3) bekezdéseit. A bizonyítás eredményeként megállapította, hogy a szerződéskötési folyamatban résztvevő, a II. rendű alperesi jogelőd oldalán eljáró képviselő, tanú 5 együttes cégjegyzési joggal rendelkező képviselője volt a II. rendű alperesnek, és ügyleti meghatalmazással sem rendelkezett a szerződés megkötésére. Kiemelte: a cég magáénak nem ismeri el és a körülményekből más nem következik, a szerződés nem jön létre, ha az együttes cégjegyzésre jogosultak közül csak az egyik írja alá a szerződést. A II. rendű alperes oldaláról a szerződéskötési folyamatban a megbeszéléseken jelen volt tanú 5 eleve nem volt jogosult az állított szóbeli szerződés megkötésére a II. rendű alperes jogelődjé nevében. Emiatt a másodlagos kereset alapjául állított szóbeli szerződés létrejöttét sem látta megállapíthatónak az elsőfokú bíróság, ezért a másodlagos keresetet is, és így a teljes keresetet mint alaptalant elutasította. A perköltség viselésről a Pp. 78. § (1) bekezdés szerint határozott.

A felperes a fellebbezésében az ítélet megváltoztatását és kereseti kérelmének akkénti helyt adást kért, hogy a II. rendű alperest kötelezze a bíróság elsődlegesen az alperesek között létrejött és általa jóváhagyott tartozásátvállalás, másodlagosan a II. rendű alperes és közötté létrejött tartozás elvállalás okán arra, hogy elsődlegesen fizessen meg részére a nyeremény lakás értékének megfelelő 30.000.000 forintot vagy másodlagosan vásároljon részére a **városnegyed,** egy 5 éven belüli építésű ingatlanban egy minimálisan 51 m² alapterületű és legalább 65 m² terasszal rendelkező, déli fekvésű öröklakást, továbbá fizessen meg részére 1.200.000 forintot, valamint 1.500.000 forintot. A fellebbezését arra alapította, hogy az elsőfokú ítéletben rögzített tényállás, illetve a meghatározott tényállásból levont egyes következtetések megalapozatlanok. A tényállást hiányosnak tartotta, mert az ítélet nem tartalmaz releváns körülményeket, így többek között azt sem, hogy az I. rendű alperes a II. rendű alperes kezdeményezésére, személyére vonatkozó kifejezett kérése után kérte fel a műsorban való szereplésre. Nem tartalmazza az ítélet, hogy tanú 5 a II. rendű alperes önálló aláírási joggal bíró képviselője tanú 8 tudtával, felhatalmazásával vett részt a tárgyalásokon, továbbá, a 2011. november 9. napján létrejött írásbeli megállapodásokat megelőzően kockázatelemzést végzett a II. rendű alperes. Sérelmezte, hogy az ítélet a 2011. november 9-i megállapodás-kiegészítés 4.3. és 4.5. pontjaiban rögzítettekre egyáltalán nem tért ki. Sérelmezte a bizonyítékok értékelését, így

különösen az egyes tanúvallomások körében azt, hogy azokat csak részben vette figyelembe az elsőfokú bíróság, és a tanúknak a tárgyalások, illetőleg a szerződések körében tett nyilatkozatait maradéktalanul nem vette figyelembe, nem értékelte. Álláspontja szerint tanú 5 köthetett vele szerződést, mivel őt tanú 8 teljeskörűen felhatalmazta. A II. rendű alperes is tisztában volt azzal, hogy a konkurens csatornával kötött szerződését megszegi azáltal, hogy a **II. rendű alperes** műsorában fog szerepelni, amely szereplését a műsor folyamatban léte alatt, a rossz nézettség számra tekintettel kérték. Megítélése szerint az I. és a II. rendű alperes között a szerződtetésével egy időben rendezni kellett e költségviselést, amely tartozásátvállalással vagy tartozás elvállalással történhetett. tanú 5 tanúvallomására figyelemmel a II. rendű alperest terhelte a szerződtetésével és ennél fogva kártérítéssel, illetőleg ajándék visszaszolgáltatással kapcsolatos többlet teher, amely költségek viselését a II. rendű alperes elvállalta. Utalt a perbeli képviselőtét ellátó tanú vallomására, amely a tartozás át-, vagy elvállalásának tényét igazolja. Sérelmezte, hogy az elsőfokú bíróság nem vette figyelembe, hogy a 2011. november 9-i írásbeli megállapodásokat a II. rendű alperes képviselőtében eljáró Dr. tanú 2 készítette, a II. rendű alperes részéről teljes felhatalmazással rendelkező tanú 5 jelenlétében történő kiegészítő szerződéssel, azzal, hogy az I. rendű alperes által vállalt kötelezettségeket a II. rendű alperessel kötött szerződés alapján tudja teljesíteni. A tanúvallomások alapján a II. rendű alperesnél, illetőleg jogelődjénél el volt különítve a pénz a helytállási kötelezettség teljesítésére. Hivatkozott a kiegészítő megállapodásban rögzítettek, hogy amennyiben kártérítést, perköltséget kell fizetnie, úgy ezt a gyártó köteles megtéríteni, és a tanúvallomások alapján igazolást nyert az is, hogy ezt ténylegesen nem a gyártó, hanem a II. rendű alperes viselte. Sérelmezte, hogy az ítélet az általa csatolt okirati bizonyítékokra sem tért ki, így a csatolt üzenetváltásban foglaltakra, valamint arra, hogy a II. rendű alperes által meghatalmazott ügyvéd képviselte őt a korábbi perben. Az ítélet belső ellentmondásosságára is rámutatott.

Az alperes fellebbezési ellenkérelmében a fellebbezés elutasítását, az ítélet helyben hagyását kérte. Az elsőfokú bíróság a jogvita eldöntése szempontjából releváns tényállást rögzítette. A fellebbezés az ítélethozatal szempontjából nem perdöntő jelentőségű tényeket hiányolt, amelyek a kereset megítélését és az elsőfokú ítélet megalapozottságát nem befolyásolták. A felperes által hivatkozott tanúvallomásokat csak a tanúvallomásból kiragadott résznek minősítette, amelyek az ítéleti bizonyosság megbontására nem alkalmasak. Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság a tanúvallomások együttes, összességében való mérlegelésével megfelelő ítéletet hozott. Egyebekben a per során tett nyilatkozatait változatlanul fenntartotta.

A fellebbezés nem alapos.

A Fővárosi Ítéltábla a Pp. 256/A. § (1) bekezdés f) pontja alapján a felek tárgyalás tartása iránti kérelme hiányában, tárgyaláson kívül bírálta el a fellebbezést és az elsőfokú kijavított ítélet megalapozottságát.

Az ítéltábla észlelte, hogy a felperesi fellebbezésben az eshetőleges kereseti kérelemben a lakás, illetőleg annak értéke vonatkozásában a sorrend megváltoztatásra került. Ez a Pp. 146. § szerinti, a Pp. 146/A. § (1) bekezdésére is figyelemmel meg nem engedett keresetváltoztatás. A másodfokú eljárásban a fellebbezés érdemi elbírálásánál azonban ennek jelentősége nem volt, a fellebbezés elbírálható volt.

Az elsőfokú bíróság a jogvita elbírálásában releváns tényállást alapvetően helytállóan állapította meg. A fellebbezésben kifogásolt hiányosságok nem olyan releváns tények, amelyek a jogvita elbírálását a felperesre kedvezőbben lehetővé tették volna.

Az elsőfokú bíróság a tanúvallomásokat külön, egyesével is kiemelte, rámutatott a vallomások

lényegére. A fellebbezésben hivatkozott vallomásrészletek ténylegesen előadásra kerültek a tanúk által, azokat kifejezetten az elsőfokú ítélet indokolásának kiegészítéseként az ítélet tábla szükségtelennek tartotta rögzíteni.

A bíróságnak a Pp. 206. § (1) bekezdése alapján a tényállást a felek előadásának és a bizonyítási eljárás során felmerült bizonyítékoknak az egybevetése alapján kell megállapítania, és a bizonyítékokat a maguk összességében értékelve és meggyőződése szerint elbírálvá kell az érdemi döntését meghoznia.

Az elsőfokú bíróság a bizonyítékokat a maguk összességében értékelte, és a bizonyítékok mérlegelése nem volt okszerűtlen a fellebbezésben felhozott vallomásrészletekre figyelemmel sem. Valamennyi tanúvallomás teljes értékelése mellett is, valamennyi bizonyíték egymásra tekintettel és összességében való mérlegelése alapján sem volt eltérő tényállás megállapítható, és jogi következtetés levonható.

A felperes a keresetét tartozásátvállalásra, illetőleg tartozás elvállalásra alapította. A felperest terhelte annak bizonyítása, hogy a tartozásátvállalás, illetőleg a tartozás elvállalás ténylegesen létrejött, figyelemmel arra, hogy írásban ilyen szerződések létre nem jöttek, a felperes is szóbeliséget állított, a II. rendű alperes pedig vitatta a szóbeli szerződés létrejöttét.

A peres eljárásban csatolt szerződésről kiállított okiratok között olyan nem volt, melyet mind a felperes, mind a II. rendű alperes jogelődje aláírt volna. A per adatok szerint olyan háromoldalú szerződés sem jött létre, amelyet mind a felperes, mind a II. rendű alperes jogelődje, mind a korábbi I. rendű alperes aláírt volna, és amely mind a három fél kötelezettségvállalását rögzítette. A 2011. november 9. napján létrejött írásbeli megállapodást és annak kiegészítését a II. rendű alperes jogelődje nem írta alá, abban szerződő félként nem szerepel. A kiegészítő megállapodásban kifejezett kötelezettségvállalást a korábbi I. rendű alperes tett, konkrét kötelezettségvállalás a II. rendű alperes jogelődjétől nem szerepel a szerződésben.

Önmagában az, hogy a felperessel a kapcsolatfelvétel miként történt, továbbá annak mi volt a célja és végső soron az alperesek melyikének érdekét szolgálta, a felperes által állított szerződéses jogviszony létrejöttének megállapítására nem volt alkalmas.

A Ptk. 332. § szerinti tartozásátvállalás az eredeti kötelezett és a tartozást átvállaló között létrejött szerződés, amelyhez a jogosult hozzájárulása kell ahhoz, hogy a tartozás átvállaló a kötelezett helyébe lépjen. A Ptk. kötelező írásbeliséget a tartozásátvállalásra nem ír elő, így az akár szóban és ráutaló magatartással is létrejöhet. Ugyanakkor ez utóbbi két esetben szükséges annak bizonyítása, hogy a tartozás átvállalásra egyértelmű szándék volt, a tartozás átvállaló a tartozás átvállalására egyértelmű szándékát kifejezte, és az eredeti kötelezettel a tartozás átvállalásában megállapodott. Ezek bizonyítása hiányában tartozásátvállalás létrejötte nem állapítható meg. A felperes által hivatkozott 2011. november 9. napján kelt kiegészítő megállapodás 4.3. pontja az I. rendű alperes kötelezettségvállalását tartalmazza. Ennek szövegéből következtetni nem lehet arra, hogy a II. rendű alperes jogelődje kötelezettséget vállalt volna a felperessel szemben az I. rendű alperes tartozásának

átvállalására, illetőleg az I. rendű alperessel egy sorban vagy helyette való teljesítésre. A 4.5. pont szintén a gyártó, azaz a korábbi I. rendű alperes kijelentését tartalmazza a teljesítőképességére, és a megfelelő fedezettel való rendelkezésre. Ebből azonban olyan következtetés ugyancsak nem vonható le, hogy a II. rendű alperes jogelődje, illetőleg nevében eljárásra jogosult személy átvállalta volna ezen tartozás teljesítését a felperes részére, vagy a korábbi I. rendű alperessel egy sorban vállalta volna az I. rendű alperes kötelezettségeként rögzítettek teljesítését a felperessel szemben.

A tanúk egyértelmű nyilatkozatot, amelyben bármilyen szerződéses kötelezettségvállalás a II. rendű

alperes jogelődje részéről, illetve a nevében eljárásra jogosulttól kifejezésre juttatása került volna, nem tettek.

tanú 5 programigazgató 2011. évben a II. rendű alperes jogelődjének képviselőjére önállóan nem volt jogosult, együttes képviselői jogosultsággal rendelkezett. Arra konkrét bizonyíték nem volt, hogy a képviselőre jogosulttól felhatalmazással rendelkező nyilatkozat, illetve kötelezettség vállalás megtételére. A tanúvallomásában olyan egyértelmű nyilatkozatot nem tett, hogy kötelezettséget vállalt volna a II. rendű alperes jogelődje nevében a felperes felé. A fellebbezésben is idézett vallomása szerint a helytállás vállalásra egyértelmű nyilatkozatot tett, azonban arra, hogy ezt ki felé és milyen módon tette, arra már nem emlékezett. Ebből pedig a Ptk. 332. § (1) bekezdése szerinti tartozásátvállalás létrejötte nem állapítható meg.

A fellebbezésben is idézett egyes tanúvallomásokban a helytállásra, illetőleg a pénz elkülönítésére tett nyilatkozatokból sem volt levonható kifejezetten olyan jogkövetkeztetés, illetőleg nem volt a tényállás megállapításának egyértelmű bizonyítékaként olyan megállapítás tehető, hogy a tartozásátvállalás a II. rendű alperes jogelődje és a korábbi I. rendű alperes között létrejött, amelyhez a felperes hozzájárult. A 2011. november 9. napján kelt kiegészítő megállapodást a gyártó nevében aláíró és a gyártó nevében eljáró tanú 3 a tanúvallomásában is csak arra utalt, hogy a II. rendű alperes jogelődje minderre garanciát biztosított, azonban e tanúvallomás alapján sem volt olyan ténymegállapítás tehető, hogy a II. rendű alperes jogelődje szerződéses kötelezettségvállalást tett bármilyen módon a körben, hogy a felperessel szemben fizetési kötelezettsége keletkezett.

Az a tény, hogy a felperes képviselőjét az **cég 4** által indított perben a II. rendű alperes, illetve jogelődje biztosította és e körben a költségeket is viselte, ugyancsak nem ad alapot annak megállapítására, hogy a II. rendű alperes fizetési kötelezettsége a felperes felé fennáll.

Mindezek kiemelésével az elsőfokú bíróság helytállóan jutott arra a következtetésre a bizonyítékok mérlegelése alapján, miszerint nem bizonyított a II. rendű alperes, illetve jogelődje általi tartozásátvállalás, illetőleg a felperes által állított szóbeli szerződés létrejötte, amelynek alapján a II. rendű alperes teljesítési kötelezettsége fennállna a felperessel szemben. Az elsőfokú bíróság ezért alappal utasította el bizonyítottság hiányában a II. rendű alperessel szembeni keresetet.

A Fővárosi Ítéltábla a kifejtettek alapján az elsőfokú bíróság kijavított ítéletét a Pp. 256/A. § (6) bekezdés szerint alkalmazandó Pp. 253. § (2) bekezdés értelmében helybenhagyta.

A felperes fellebbezése eredménytelen volt, ezért a fellebbezési eljárásban felmerült költségek viseléséről a Pp. 78. § (1) bekezdés alapján határozott a másodfokú bíróság.

A II. rendű alperest ügyvéd képviselte a fellebbezési eljárásban, aki a 32/2003.(VIII.23.) IM rendelet 3. § szerint érvényesített ügyvédi munkadíj igényt. A fellebbezési eljárásban tárgyalás tartásra nem került sor. A II. rendű alperes fellebbezési ellenkérelmet előterjesztett, az ezzel kapcsolatban kifejtett ügyvédi tevékenységet mérlegelve, a pertárgyértékhez képest mérsékelt ügyvédi munkadíjat látott az

ítéltábla a fellebbezési eljárásra megállapíthatónak, amelyet a nyilatkozatra figyelemmel a 4/A. § (1) bekezdés szerint áfával növelt összegben határozott meg, és kötelezte ennek megfizetésére a felperest.

A felperes teljes személyes költségmentességben részesült, így a le nem rótt fellebbezési illeték az

állam terhén marad az 1990. évi XCIII. törvény 74. § (3) bekezdés szerint alkalmazandó 6/1986.(VI. 26.) IM rendelet 13. § (1) bekezdés és 14. § szerint.

Budapest, 2019. október 3.

. Németh László sk.

a tanács elnöke

Dr. Merőtey Anikó sk.
előadó bíró

Dr. Ócsai Beatrix sk.
bíró

A kiadmány hitelül: